

L'ESPERIT EMPENY A OBRIR LES PORTES

Benvolguts diocesans:

Mantenir les portes tancades és símptoma que no deixem actuar a l'Esperit de Déu, perquè allà on actua l'Esperit, fa saltar tots els panys. Aquesta és l'experiència de l'Església des dels seus començaments. Després de la mort de Jesús, els deixebles estaven "en una casa, amb les portes tancades per por dels jueus" (Jn 20, 19); va ser la presència del Ressuscitat i el buf de l'Esperit el que els va fer conscients que eren enviats a anunciar a tots el perdó dels pecats. La por els havia conduït a bloquejar les portes, però l'Esperit els va fer obrir-les de bat a bat.

En Pentecosta, els deixebles reunits al Cenacle van sentir també la força de l'Esperit, que els va portar a proclamar en les places la bona notícia de la Resurrecció. En Pentecosta -comenta el papa Francesc- "l'Esperit fa sortir de si mateixos als Apòstols i els transforma en anunciadors de les grans coses de Déu, que cada un comença a entendre en la seva pròpia llengua. L'Esperit Sant, a més, infon la força per anunciar la novetat de l'Evangelí amb audàcia (parresia), en veu alta i en tot temps i lloc, fins i tot a contra corrent" (EG, 159).

Mentre caminava des de Jerusalem a Gaza l'apòstol Felip va veure un eunuc etiòp, que tornava a Jerusalem. I diu el llibre de Fets que l'Esperit de Déu va dir a Felip: "acosta't i enganxa't a la carrossa" (Ac 8, 29). Felipe va conversar amb ell, li va anunciar la bona nova de Jesús i, finalment, el va batejar. L'Esperit va treure a Felip de Jerusalem i el va posar a caminar al costat d'aquell eunuc estranger per ferli arribar la salvació.

La presència de l'Esperit obre a l'Església i la posa en estat de missió, conduint-la a caminar al costat dels homes. L'Esperit sempre encén el foc de l'amor, eixampla el cor i amplia la mirada del creient. És fàcil tancar-se en si mateix, posar traves a la missió, quedar-se en el de sempre, sense desig de canviar res. Però l'Esperit, que omple tot l'univers, ens fa sortir dels particularismes i ens ajuda a sentir el mandat del Senyor d'anunciar el seu Evangelí "al món sencer" (Mc 16, 14). Tots els homes són al cor de Déu i per això també al cor de l'Església.

Si de veritat volem ser Església de portes obertes, haurem de confiar més en l'acció de l'Esperit. Obrir-se no és una cosa que sorgeixi espontàniament ni és fruit d'un programa que ens marquem nosaltres. Qui obre les portes és el buf de l'Esperit, qui trenca amb els nostres temors i dependències és Déu. Per això és tan important unir-nos en oració com els deixebles, amb Maria la Mare del Senyor, per a invocar junts a l'Esperit de Déu i demanar-li que ens renovi i ens empenyi a la missió, ajudant-nos a apropar-nos a tots i caminar al seu costat per compartir amb ells l'alegria de creure en Jesucrist.

† **Francesc Conesa Ferrer**
Bisbe de Menorca